

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Knudsen, Poul.; Musik af Jean Sibelius.

Scaramouche : spil og Dans i 2 Akter

København ; Leipzig : Wilhelm Hansen, Musik-
Forlag, 1922

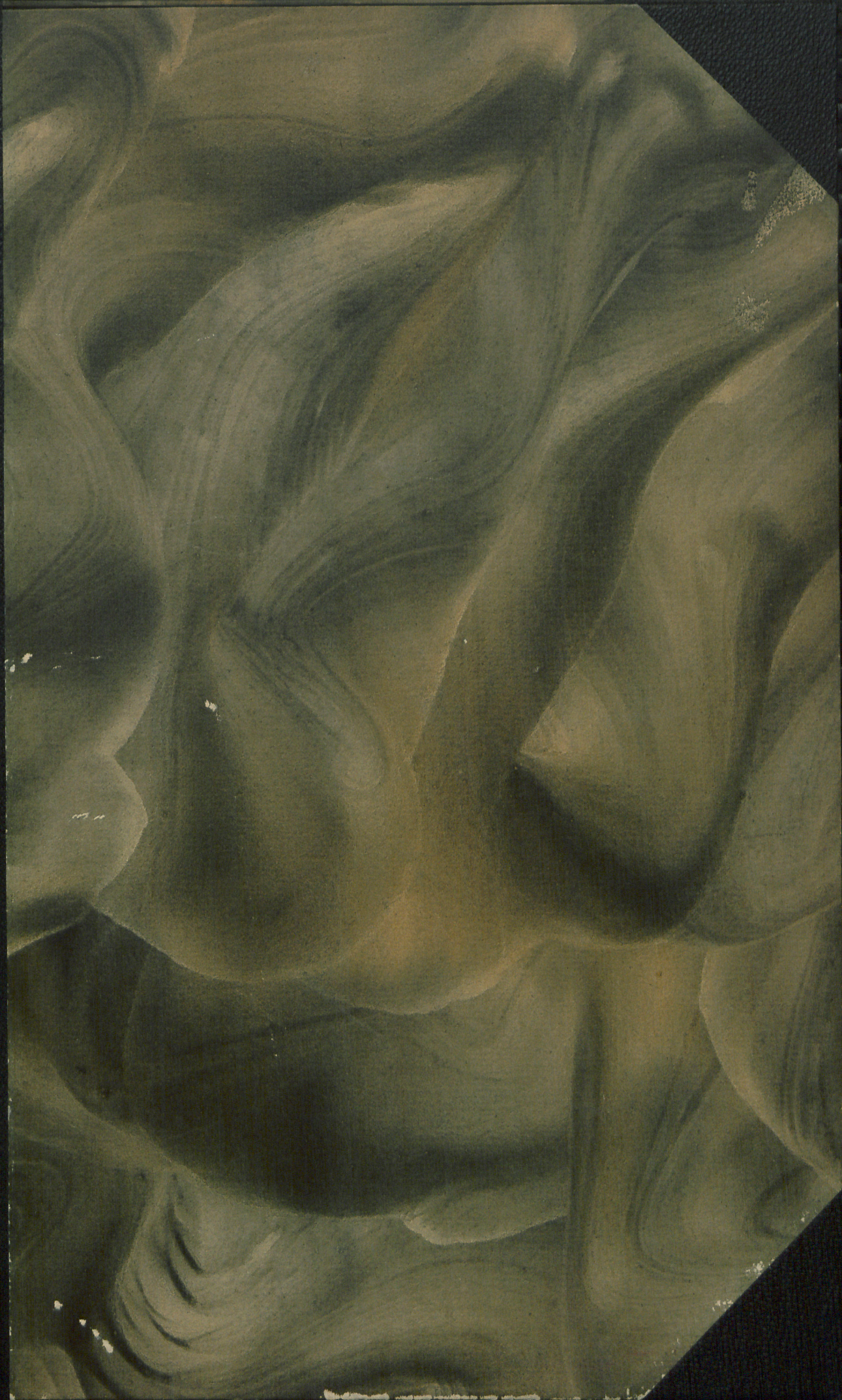
47 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

55, - 150

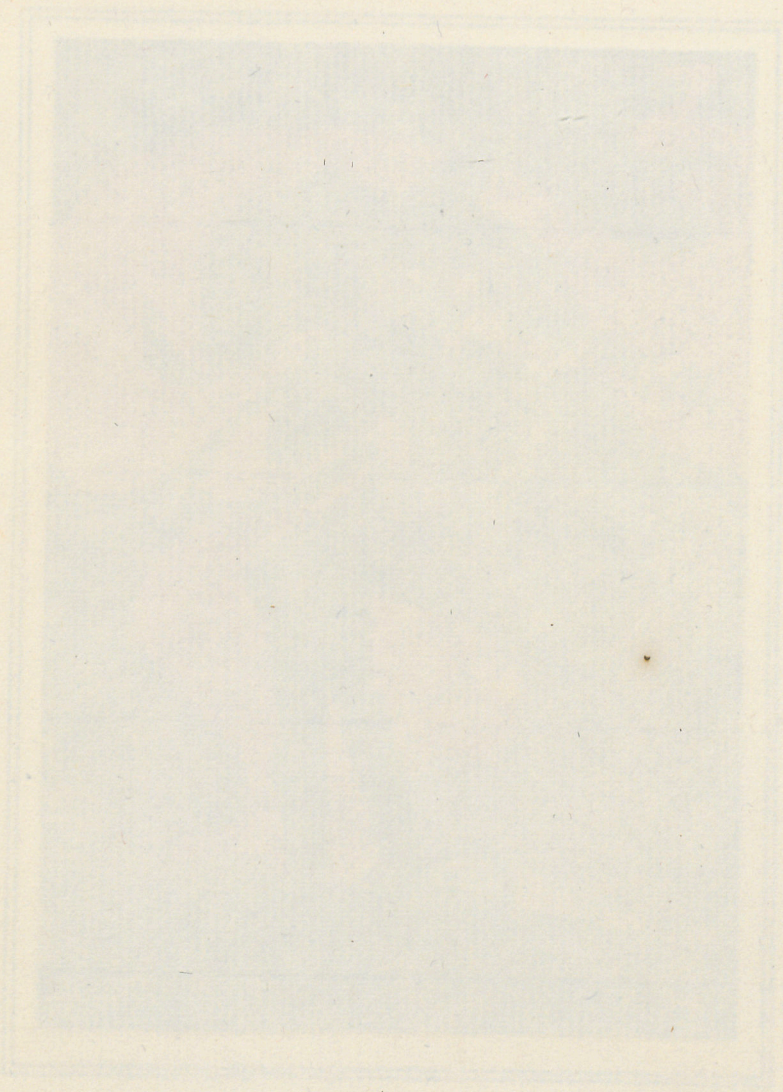
Det Kgl. Bibliotek

130024718973

SCARAMOUCHE

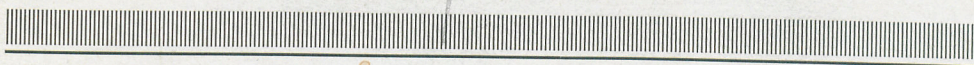
SCARAMOUCHE

SCARAMOUCHE

54

1423 - 3750 ~

DET KGL. TEATERS REPERTOIRE

POUL KNUDSEN

SCARAMOUCHE

SPILO OG DANS I TO AKTER

MUSIK AF

JEAN SIBELIUS

FORLÆGGERENS EJENDOM FOR ALLE LANDE

KØBENHAVN & LEIPZIG

WILHELM HANSEN, MUSIK-FORLAG

KRISTIANIA & BERGEN

GÖTEBORG - STOCKHOLM - MALMÖ

NORSK MUSIK-FORLAG A. B. NORDISKA MUSIKFÖRLAGET

Copyright 1922 by Wilhelm Hansen, Copenhagen.

17999

Scaramouche er skrevet 1911-1912
og Musikken af Jean Sibelius
componeret i 1912-1913.

Reproductionerne er efter Tegning
af Kaj Nielsen, der til Opførel-
sen paa Det Kongelige Theater
har tegnet Costumer og Décors.

PERSONERNE

Leilon.
Blondelaine.
Gigolo.
Mezzetin.
1. Laps.
2. Laps.
3. Laps.
Den gamle Tjener.
Violon.
Sækkepibe.
Scaramouche.
Fløjte.
Luth.
Gæster (af begge Køn).
Tjenere i Leilons Hus.

Første Akt.

Et Kabinet, holdt i graat og dybt violet. I Baggrunden brede, aabentstaaende Fløjdøre, dækkede halvt af tykke, violet farvede Tæpper. Salen, holdt i vieux rose, skimtes. Til højre fører en bred Dør, ligeledes dækket halvt af tykke Tæpper, ud til en Terrasse; foran denne lyser et hvidt Marmorspringvand, hvis Plasken af og til høres. Til venstre en smal Dør. I Hjørnerne til begge Sider høje, smalle Spejle i graa Rammer. Langs Væggene bløde, polstrede Sofaer og Lænestole, betrukne med graa Silke. Til højre i Forgrunden et rødt Spinet.

Første Scene.

Naar Tæppet gaar op, spilles en Menuet langsomt, slæbende, undertiden falskt; i Baggrunden af Salen ses Musikanterne. Lænet mod Døren ind til Salen staar Leilon og betragter de dansende derinde. Han vinker ad en Tjener.

Anden Scene.

DEN GAMLE TJENER

Herren kaldte?

LEILON

Hent Lys, flere Lys! tænd alle Lampetter herinde

Tjener ud.

Tredje Scene.

Gigolo kommer fra Haven, gaar langsomt tværs over Scenen hen mod Leilon. Tjener ind med Lys, sætter dem i Stager, i Lampetter tænder.

GIGOLO

Du staar saa alene, Leilon

LEILON

(vender sig om, ser mod Gigolo, slaar ud med Haanden mod de dansende.

Jeg ser paa Farverne derinde Se! alle de smukke Farver: en broget Palet, som Dansen toner sammen

GIGOLO

ser mod Salen, nikker.

Ja, det er virkelig kønt ganske overordentlig kønt; jeg er glad ved, at jeg fik dit Hjem at se og netop ved en Fest

LEILON

med en Gestus.

Her er altid Fest, Gigolo, altid Fest! Til at smykke mit Hus

GIGOLO

Det er godt og glædeligt at høre, Leilon; saadan skal det være for dig og din unge Frue. Dans og Musik hører Ungdom til. Pause. Gigolo ser frem for sig. Men ser du, Leilon, vi gamle, vi trives ikke her; vi bliver ensomme saadan en Aften; vi hører jo til, hvor det skumrer. Se! Alt, hvad der lever herinde, hver Farve, hver Tone, hvert Menneske gør dig godt, gør dit Sind glad men jeg derimod, jeg er usikker, ængstelig; Farverne, Lysene blænder, Instrumenterne hviner, Menneskenes Munterhed skræmmer mig! Jeg er gammel, Leilon men i Aften, naar jeg kører bort over Vejene, i Nat, naar jeg sidder ene, saa vil Aftenens Melodier tone for mig, og jeg vil lytte til dem saa begynder min Glæde, Leilon.

LEILON

Rejser du allerede i Aften?

GIGOLO

Ja, jeg maa af Sted Nu har jeg set, hvad jeg ønskede; nu længes jeg hjem! Rejsen tager ogsaa sin Tid.

LEILON

drømmende.

Rejs! Og netop nu i Aften nu paa denne Tid ser frem for sig. Det er stille i Skovene, Træernes gule Blade falder ned over Vognen, ligger paa Vejene og dæmper Hestenes Trampen. Vognen slingrer sagte af Sted, Hjulene knirker, Posthornet nynner et Hornsignal.

GIGOLO

smilende.

Ja, Posthornet! det kender jeg; endelig naar man har lukket Øjnene, ligesom man er begyndt at blunde lidt, saa tuder og skingrer det djævelske Horn

LEILON

Jeg sover aldrig saadan en Aften. Jeg sidder med aabne Øjne . . . hvert Sekund dirrer jeg i Forventning: nu, hvad sker der nu? nu kører jeg mod en fremmed By, en Stad sælsom forunderlig nu ser jeg ind i en Mands sørgmodige og kloge Øjne, og nu ler et lille Barn forundret til mig, blot fordi jeg er fremmed og ny i dets Verden Og nu . . . et Posthorn synger langt borte vort toner i, Hestene vrinsker, og en Vogn jager frem mod os; jeg bøjer mig frem mod Vinduet og stirrer Jeg skimter maaske en Kvindeprofil,

en lille blød Silhouet vi smiler et Sekund til hinanden, Kvinden og jeg, og hun forærer mig saa meget i det Smil, jeg synes hun gav mig forunderlig meget. Pause.

LEILON

smiler genert.

GIGOLO

Ak Ungdom Leilon Hvad er dog Ungdom? Skyggen af en Vogn, der jager forbi, et lille skælvende Smil fra en Kvinde, som du véd, du aldrig vil se mere for du kan jo ikke kende hende igen, som jeg ikke vil kende min Ungdom igen, om den vendte tilbage.

LEILON

Men min sidste Rejse, Gigolo; aa, Gud, hvor havde jeg det lykkeligt; vi sad tæt ind til hinanden, vi saa frem mod den mørke Vej: vi talte næsten ikke men naar vi kørte gennem fremmede Byer, naar en Vogn kørte forbi, skjulte jeg mit Ansigt i hendes duftende Haar, hendes rødblonde Haar, der lyser i Mørket og naar jeg saa op mod hende, naar jeg saa ind i hendes Øjne, saa svimlede alt for mig, Tiden blev borte, alt alt! lidt forlegen. Ja, det er smukt at rejse

GIGOLO

Ja, ja, maaske, og du fortalte saa kønt om det om din Længsel

LEILON

Jeg talte om min Lykke, Gigolo.

GIGOLO

med et lille Smil.

Ja, ja

LEILON

Det var om Lykken, jeg talte, Gigolo.

GIGOLO

Hvad er da din Lykke, Leilon?

LEILON

Hørte Du det ikke?

GIGOLO

Sig mig det igen.

LEILON

Det er Lykke at sidde sammen med sin Elskede, at blive hos hende, blive altid hos hende at have kun den ene Følelse i sit Hjærte at være ikke andet!

GIGOLO

nikker frem for sig.

Ja, det troede jeg ogsaa det troede jeg ogsaa en Gang, Leilon, men nu ved jeg, det ikke er rigtigt.

LEILON

Er der noget i Verden, der er mere værd end at være hos sin Elskede?

GIGOLO

smiler.

Hvor underligt at høre de Ord igen! Det sagde din Moder ogsaa en Gang, netop de samme Ord. Jeg kunde ikke svare hende; jeg var ikke saa klog som nu; jeg gik bort uden at fortælle hende det.

LEILON

Hvad er da lykkeligere, Gigolo, end at være hos sin Elskede?

GIGOLO

Havde din Moder levet, kunde hun ogsaa have fortalt dig det: du blev alt for hende

LEILON

Ja, Gigolo

GIGOLO

Den Lykke blev ikke undt mig men alligevel, der er ogsaa andet: ja, saa naadig og gavmild er Livet Pause. Ved du, Leilon, nu elsker jeg min Jord, Skoven, mine Træer. Gaar jeg derude, saa har jeg det godt Aa, saadan en Aften, naar Duggen er faldet, og jeg træder i den sorte, bløde Muld, der dufter saa sundt og stærkt, saa føler jeg pludselig afbryder sig med et Skuldertræk. Naa, naa, jeg snakker, snakker

LEILON

Nej, fortæl nu, hvordan?

GIGOLO

ser op mod ham, smiler.

LEILON

Fortæl nu, Gigolo! Hvad saa, hvad føler du saa?

GIGOLO

Det er underligt; det er ligesom med din Moder; hende fortalte jeg ogsaa I kalder det frem hos mig; jeg vilde aldrig tale saadan til Andre!

LEILON

Bliver du ensom, Gigolo? som nu i Aften?

GIGOLO

Nej, derude er jeg aldrig ensom; der er saa meget, der taler til mig, saa meget, der smiler, men undertiden om Aftenen, naar jeg er gaaet mig træt saa kunde jeg kaste mig ned, ligge stille hen Time for Time, medens Duggen falder og Stjernernes Lys tændes ak ja, Leilon, jeg er nu saa gammel, at jeg kan synes, det var min Lykke, om jeg kunde rejse bort med Dagens svindende Lys dø med den sorte, levende Muld mod mit Hjærte.

LEILON

smiler.

At dø hos sin Elskede, knuge hende til sit Hjærte ja, Gigolo, den Lykke forstaar jeg.

GIGOLO

med et lille Smil.

Ja, ja, det er vist ogsaa noget Snak, men jeg tror, at din Moder vilde have forstaaet os begge to. Nu skal du

Fjerde Scene.

Menuetten er sluttet. Blondelaine, ført af Mezzetin, hen til Leilon. 1. og 2. Laps, flere „unge Herrer“ og „unge Damer“ følger efter. Tjener byder Vin om.

LEILON

hen mod Blondelaine.

Er du træt, Blondelaine?

BLONDELAINÉ

Træt! Af at danse? Nej! nej! Musikken begynder atter. Blondelaine holder Hænderne for Ørene. Men denne Musik, denne skrækkelige Musik!

MEZZETIN

Ja, Musikken er ikke saa god for Dem, Frue, skulde der spilles af med af

LEILON

Tusind gyldne Violiner skulde spille for dig, Blondelaine kan du se dem for dig, Blondelaine; kan du høre, hvor de spiller?

BLONDELAINÉ

ser op mod ham.

Ja, hvor de spiller Ja, saadan skulde der spilles.

GIGOLO

Det er engang fortalt mig at Musik udløser det dybeste i et Menneske det dybeste og stærkeste i Sjælen.

BLONDELAINÉ

lytter.

..... Aa, hvor det lyder skrækkeligt derinde. Det er Synd for
Dansen, Leilon; det er Synd. Dansen er det dejligste

LEILON

Dansen er Fyrsten i Glædens Rige, i Lystens Land.

2. LAPS

Poesi! Poesi!

1. LAPS

Ja, han er fremragende som Digter!

MEZZETIN

Som Ordgøgler. mumler. Bavlemund, Plapregøg

BLONDELAINÉ

gentager mumlende.

Dansen er Fyrsten gaar mod Havedøren, ser ud; Leilon følger hende,
gaar tæt hen til hende.

LEILON

slaa Tæpperne helt til Side fra Døren. En natblaa Himmel med lysende Stjærner skimtes.

Nu tændes Stjærnerne, Blondelaine, se! se! en til!
de binder et gyldent Net om dit Haar, og Maanen smiler dertil se,
Skyer gaar som Skygger over dens Smil! nu smiler den som en
lille kysk Kvinde, blidt og godt og nu ligner den en Kvinde, der
handler med Glæde Maanen har saa mange Ansigter, smiler lige-
som du, Blondelaine.

BLONDELAINÉ

Ligner jeg ogsaa en Kvinde, der handler med Glæde?

LEILON

Ikke nu, ikke nu, men standser og ser igen smilende paa hende.

BLONDELAINÉ

Fortæl mig, Leilon, hvad vilde du sige?

Mezzetin, Gigolo og flere „unge Herrer“ og „unge Damer“ nærmer sig.

MEZZETIN

bukker for Blondelaine.

Nu maa De danse, Fru Blondelaine; nu maa De virkelig danse.

BLONDELAINÉ

ser mod Leilon, vugger sit Legeme i Melodiens Rythme.

Aa, gid du dansede, Leilon!

MEZZETIN

Hvad, De danser ikke?

LEILON

ryster svagt paa Hovedet.

BLONDELAINÉ

med et Suk.

Nej.

MEZZETIN

Vil det sige, at han ikke kan?

BLONDELAINÉ

ser mod Leilon.

Jeg ved ikke

MEZZETIN

Eller maaske ikke vil?

LEILON

forsøger at smile.

Ogsaa det!

MEZZETIN

Det maa jeg sige, ikke danse, naar man ejer Landets skønneste Kvinde,
hvis Lyst og Glæde er Dansen

LEILON

Just derfor maaske! det er Synd at blande sig i hendes
Glæde, i hendes Dans.

Mezzetin og Lapsene ler.

MEZZETIN

Det er dog ingen Synd!

LEILON

Undertiden maaske dog en Synd

BLONDELAINÉ

Nej, Leilon, det er ingen Synd! Aldrig. Aa, Leilon, du maa danse;
det skiller os netop ad, at du ikke danser; du maa danse, vi vil dele den
Glæde. Har du ikke sagt, at der er intet, der binder, som at dele en
Glæde.

MEZZETIN

mumler.

Og at dele en Lyst.

1. LAPS

kopierende Leilon.

Og undertiden maaske dog en Synd.

GIGOLO

Ja, Leilon, du maa virkelig danse, naar nu din Frue

LEILON

med en Gestus.

Jeg kan ikke; det er mit Hjærte

MEZZETIN

Det var virkelig Skade.

1. LAPS

Ja, Skade for den skønne Frue.

LEILON

Aa nej, Dansen hører kun en Kvinde til, en Kvinde, bøjer sig mod Blondelaine, som er Dansen. Vis dem det, Blondelaine! smilende. dans for dem, Blondelaine! Lad din Dans sige dem alt dette

MEZZETIN

Ja, dans for os, Fru Blondelaine.

BLONDELAINÉ

Skal jeg, Leilon?

LEILON

Ja, jeg beder dig om det, Blondelaine.

BLONDELAINÉ

sætter sine Blomster fastere i sit Bryst.

Femte Scene.

LEILON

vinker Tjeneren hen.

Lad Musikanterne komme!

Tjener ud; et Øjeblik efter Violon og Sækkepipe ind.

LEILON

Spil en Bolero.

Musikanterne begynder at spille. Blondelaine lytter efter, danser saa; Gæsterne ser interesserede til. Blondelaine standser et Øjeblik, vinker til Musikanterne.

BLONDELAINÉ

I maa spille hurtigere!

Musikanterne forsøger det, kommer ud af Takt, spiller atter som før.

2. LAPS

Hvor den Dans er smuk!

Langt borte i brudte Akkorder, men snart nærmere og nærmere, lyder Tonerne af en vild og sælsom Melodi, spillet paa Viola da Gamba, akkompagneret af Fløjte og Luth.

GIGOLO

bøjer Hovedet frem, lytter.

Jeg synes, der er Nogen, der spiller? Hører du ikke ogsaa, Leilon?

LEILON

lytter.

Nej, jeg hører ikke noget.

Pause.

GIGOLO

Jo, hys der er Nogen, der spiller

MEZZETIN

Jo vist, der spilles derude

BLONDELAINÉ

standser sin Dans, lytter; Melodien blander sig med Musikken i Salen, d er et  jeblik hen, toner saa atter stærkere en Uro breder sig blandt Gæsterne. Det er, som den vilde, sælsomme Melodi griber dem stærkere, end de selv ved af, og tvinger dem til at lytte. En og anden af de „unge Damer“ vugger sig i Melodiens Rythme Sækkepipe og Violon forsøger at fortsætte, kommer ud af Takt, spiller stærkere, men skrigende falskt. Paa et Vink af Leilon standser de. Blondelaine trækker sit Sjal tættere om sig, gyser.

Hvor han spiller!

2. LAPS

Ja, hvor de spiller!

GIGOLO

Det er vel G glere, der spiller?

LEILON

Ja, jeg tror, det er G glere.

GIGOLO

En underlig skrigende, uskøn Musik!

MEZZETIN

De maa være lige herved; de maa staa nede ved Gaardsleddet

LEILON

vinker til Tjeneren.

Se efter, hvem det er Aa, vendt lidt! Lad dem komme herop!

GIGOLO

Hvorfor dog det, Leilon? Hvad skal de her? Man tager da ikke saadan Fremmede ind.

LEILON

Hørte du ikke, hvor de spillede! Mit Hus staar aabent for saadanne Folk. Tjeneren ud.

GIGOLO

Det er ukendte vejfarende; hvad ved man om dem? ved du, om der ikke er Drabsm nd og Ransfolk imellem?

LEILON

Hørte du ikke, hvor de spillede? De er sikkert kommet langvejs fra. De gemmer nye Danse og nye Gl der i deres Violiner.

Sjette Scene.

Melodien derude standser i en skærende Diskant Lidt efter kommer Tjeneren tilbage med Scaramouche fulgt af Fløjte og Luth. Leilon vinker ad Scaramouche. Scaramouche gaar frem mod ham, ser saa pludselig Blondelaine, standser et  jeblik, m der hendes  jne! Blondelaine viger lidt tilbage

BLONDELAINÉ

Aa, hvor han ser paa mig!

LEILON

Hvor kommer I fra?

Fra Vion.

SCARAMOUCHE

LEILON

Har I spillet der?

SCARAMOUCHE

nikker.

LEILON

For Bønderne?

SCARAMOUCHE

nikker.

MEZZETIN

til 1. Laps.

For skidne Bondeøren saadan Musik

2. LAPS

Lad dem spille her.

FLERE

Ja, ja, de skal spille her! Maa de ikke? Maa de ikke?

LEILON

Kan du spille en Bolero?

SCARAMOUCHE

nikker.

MEZZETIN

Saa, Fru Blondelaine, nu maa De da danse!

Scaramouche er gaaet mod Forgrunden; han, Luth og Fløjte stemmer. Sækkepibe og Violon ser foragede til. Blondelaine venter; af og til skotter hun over mod Scaramouche, hvis Blik ikke viger fra hende. Scaramouche begynder at spille; Luth og Fløjte akkompagnerer.

BLONDELAINÉ

usikkert til Leilon.

Skal jeg danse?

LEILON

Ja, ja, Blondelaine, du skal danse; det er jo derfor, jeg har kaldt dem ind.

Blondelaine begynder at danse. Scaramouche gør Tegn til Fløjte og Luth; langsomt gaar han over i Melodien fra før. Blondelaine ser overrasket mod ham. Scaramouche møder hendes Blik, hans Øjne lyser Scaramouche spiller i hastigere Tempo. Blondelaine danser langsomt, ligesom prøvende Leilon staar i Forgrunden, ser forelsket mod Blondelaine, der nu følger Scaramouche i hans stadig hurtigere og hurtigere Spil. Hun giver sig hen i Dansen, hendes Ansigt bliver blegt, Udtrykket skifter Scaramouche spiller vildere og vildere Bifald fra Gæster Blondelaines Blomster har løsnet sig, en efter en hvirvler de ned paa Gulvet.

GIGOLO

har opmærksomt, men lidt betænkelig, fulgt Blondelaines Dans; han gaar nu hen til Leilon.

Saa du, Leilon?

LEILON

Hvad siger du?

GIGOLO

Det var Blomsterne din Hustrus Blomster

LEILON

vender sig fra ham.

Aa ja, Blomsterne

Pause.

GIGOLO

Se, Leilon, hvor hun danser!

LEILON

smiler.

Ja, det var det, jeg sagde, Gigolo; hun er Dansen!

GIGOLO

ængerlig.

Men se dog, Leilon, se!

LEILON

vender sig mod ham.

Hvad mener du?

GIGOLO

med en Gestus

Dansen dér

LEILON

ser uforstaaende paa ham

GIGOLO

Jeg mener, hun danser for vildt hun danser, som din Hustru ikke maa danse.

LEILON

Maaske, ja, maaske men hvor hun er smuk, hvor hun er smuk, Aa, Gigolo, se dog, hvor hun er smuk

GIGOLO

vender sig ængerlig bort, gaar frem mod Blondelaine, bøjer sig forsigtig og samler Blomsterne op; gaar saa atter hen til Leilon, rækker denne Blomsterne.

LEILON

fraværende.

Tak! Tak

1. LAPS

Hun giver sig helt hen til Dansen.

2. LAPS

smiler.

Rettere sagt, hun giver sig helt hen til Musikken!

3. LAPS

med en frivol Gestus.

Du mener Musikanten!

MEZZETIN

staar tungt aandende.

3. LAPS

ler hæst.

MEZZETIN

Dræber du Mennesker med den Latter?

3. LAPS

Jeg vilde ønske, jeg kunde, naar jeg ser, hvor lidt I er værd
blot en Kvinde er lysten, saa staar I i Kreds. Ler højt.

LEILON

vender sig, ser over mod dem, hans Ansigt faar et sky, forskrækket Udtryk; han gaar et Par
Skridt frem mod Blondelaine.

1. LAPS

Se! Se!

2. LAPS

Ja! hvilke skønne Minder for Manden.

3. LAPS

Ja og hvilke vellystige Løfter for Musikanten!
de ler stærkt.

MEZZETIN

gør en heftig Bevægelse, som vil han slaa 1. Laps i Ansigtet.
Hold op med det Grin, for Satan! hold op med det dumme Grin, som
kun Døgnets fede Dagtyve betjener sig af.

1. LAPS

fjendtlig.

Hvad mener De?

MEZZETIN

Hvad jeg mener! ser paa ham, smiler ondt. Da Gud Fader vred dit Øje om,
gjorde han det med velberaad Hu; Øjet er Sjælens Spejl, ved du nok!

1. LAPS

Ja, og det er Sjæl, der spejler sig i dit Øje

MEZZETIN

hidsigt.

Har du en Kvinde? Du har vel ingen, men havde du en, saa tog jeg
hende fra dig, netop den Dag, du var gladest i hende, og spærrede dit
syge Øje op af galen Lykke.

3. LAPS

rolig.

Du mangler Kød, din Køter; det er derfor, du snærrer.

MEZZETIN

vender sig fra ham.

LEILON

Ikke saa hurtig, Blondelaine! Blondelaine, hører du ikke!
højere.

Blondelaine, du danser for hurtigt!

Blondelaine hører stadig ikke, og Leilon vender sig fortrydelig bort: Scaramouche spiller hastigere, hans Øjne viger ikke fra Blondelaine, hvis vilde Dans fængsler alle. Leilon har atter vendt sig, ser pludselig Blondelaines forandrede Ansigt, gaar nærmere til hende; hans Stemme lyder ængstelig, skrigende.

LEILON

Blondelaine! Blondelaine!

BLONDELAIN

hører ikke.

LEILON

Dans ikke mer, Blondelaine! Dans ikke mer, Blondelaine! Du maa ikke!
Blondelaine hører intet, hvirvler bort i Dansen; Gæsterne bliver urolige.

LEILON

springer hen til Scaramouche, griber i Violaen.

Hold nu op! hold nu op! hold nu op!

Scaramouche standser sit Spil, og Blondelaine sin Dans, hun staar tungt aandende. Bevægelse og Uro blandt Gæsterne.

LEILON

skriger ophidset.

Gaa! kan du gaa! vinker til Tjeneren. Paa Porten med ham!
Scaramouche ser mod Blondelaine, Tjenere nærmer sig.

LEILON

skrigende.

Ser I ikke, han staar der endnu! Smid ham ud
Luth og Fløjte er gaaet mod Døren. Scaramouche gaar efter dem.

MEZZETIN

ser mod Luth.

Kost og Tæring har de fortjent! han kaster et Guldstykke.

2. Laps og flere „unge Herrer“ ligeledes. Fløjte springer hurtigt til, samler hastigt op. Scaramouche har vendt sig ved Lyden af det klirrende Guld. Han truer ad Fløjte, der forskrækket kaster Guldstykkerne fra sig. Scaramouche ser atter mod Blondelaine, der besvarer hans Blik; saa vender han, gaar mod Døren, ud.

Lang Pause.

Syvende Scene.

GIGOLO

paataget munter.

Saa, nu skal der vel dances Ungdom skal danse! Hvor Ungdom er

LEILON

Ja, her skal danses

Han vinker til Musikanterne, der begynder at spille; nogle af Gæsterne danser trevent, ligegyldigt Blondelaine har sat sig, ser stille frem for sig Mezzetin nærmer sig hende.

MEZZETIN

famler efter Ordene, besværligt.

Tak for Deres Dans, Fru Blondelaine! det var det skønneste, jeg har set Ved De, jeg huskede den hidsige Zoronga, Tarantellens Vanvid

BLONDELAINÉ

svarer intet, ser liggyldigt frem for sig.

MEZZETIN

Jeg synes, alle Danse var i Deres Dans Sarabanden, den gratiøse Sisonne stærkere. men saadan maa en Kvinde kun danse for en for den ene

BLONDELAINÉ

løfter Øjnene, ser paa ham.

Er det ikke underligt ler. er det ikke underligt, Mezzetin, men ham er De ikke

MEZZETIN

Saadan maa ingen danse for andre, hører De, Blondelaine Jeg vil være ham, De danser for; jeg vil være den ene Jeg vil kysse et rødt Mærke paa din Hals, saa du husker mig Jeg vil knuge mine Arme om dig; som stærke, smidige Reb skal de binde dig, saa du glemmer

BLONDELAINÉ

drejer langsomt sit Hoved, ser op paa ham

Pause.

MEZZETIN

usikker.

Ved De, Blondelaine, forleden Dag i Trifoulou jeg kyssede en Kvinde Ved De, hvorfor jeg kyssede hende

BLONDELAINÉ

svarer ikke.

MEZZETIN

Jeg kyssede hende, fordi hendes Mund ganske svagt mindede mig om Deres mindede mig om mit stærkeste Ønske!

BLONDELAINÉ

Nej se, Mezzetin, kan De ogsaa det? Aa, hvor nydeligt! Er det Leilon, der har lært Dem at polere Ord og pynte saa dygtig

plejer De jo slet ikke at være. De har øvet Dem hjemme . . .
foran Spejlet, eller maaske Deres Tjener da han var i Trifoulou.

MEZZETIN

heftig.

Ti stille, Blondelaine! Ti stille!

BLONDELAINÉ

ler overgiven, nervøs; vender sig bort fra ham.

LEILON

kommer langsomt frem mod Blondelaine, i Haanden har han Blomster, som han rækker hende.

Du tabte dine Blomster nu under Dansen

BLONDELAINÉ

svarer ikke.

LEILON

Det var Blomsterne, Blondelaine Pause. Vil du ikke have dem,
Blondelaine?

BLONDELAINÉ

heftig.

Hver Dag giver du mig Blomster hver eneste Dag
Gid du dog glemte blot en Gang! men intet er sikrere,
hver Dag de samme Blomster sagte. samme Kærlighed

LEILON

Du er vred paa mig, Blondelaine?

BLONDELAINÉ

svarer ikke.

LEILON

Kom, sæt dig Sæt dig her? Lad os tale sammen Vil
du ikke?

BLONDELAINÉ

svarer ikke.

LEILON

Skulde han være blevet her og spillet?

BLONDELAINÉ

svarer ikke.

LEILON

Skulde han, Blondelaine? Ønskede du det? Vilde det have
været dig en Glæde?

BLONDELAINÉ

svarer ikke.

LEILON

overbevist.

Ja, han skulde være blevet her og spillet.

BLONDELAINÉ

nikker.

LEILON

Ved du, Blondelaine, jeg synes, at alt det, jeg har sagt dig
alle mine Ord til dig levede stærkere . . . smukkere, da han begyndte
at spille.

BLONDELAINÉ

svarer ikke.

LEILON

De strømmede ind over mig, alle mine brogede Æventyr, mine gyldne
Fabler og de Tanker, jeg endnu ikke har sagt dig; jeg kendte intet igen
her, ikke Gæsterne, ikke vor Stue, ikke dig, Blondelaine.

BLONDELAINÉ

tier.

LEILON

Og senere, da han spillede for dig; det var, som alle sælsomme og vilde
Melodier klang i mit Øre.

BLONDELAINÉ

sagte.

Ja, ja.

LEILON

Alle Nattens Sange nynnede til hans Violin Vindens . . . og
Vejenes de mørke Skoves Susen. smiler svagt. Ved du, jeg synes,
jeg hørte Lyden af Snefnug, der falder mod vissent Løv den
fjerne Klang af Stjærner og Maanelys, der drypper frem mellem
sorte Grene

BLONDELAINÉ

smiler ogsaa

Aa, Leilon, Leilon

LEILON

Og Stormen. Stormens vilde Skrig, Efteraarsblæsten, de hvirvlende
Blade bort i Mørket Du elskede at høre ham spille. Ikke, Blon-
delaine?

BLONDELAINÉ

Ja, ja hvorfor blev han ikke! hvorfor hører jeg ikke hans
Violin mere! Aa, den Følelse, da han spillede

LEILON

Du elskede at høre ham spille?

BLONDELAINÉ

Ja! Ja! Ja! Jeg mærkede det i mig al Blodet strømmede til mit Hjerte, medens jeg lyttede; og saa da han spillede for mig jeg vidste ikke, hvad jeg skulde danse, jeg lod Tonerne gennemtrænge mig, indhulle mig; jeg synes, jeg indaandede dem. Jeg skælvede jeg blev borte jeg kæmpede mod det men Tonerne steg mig til Hovedet som Vin. Det følte du ogsaa?

LEILON

besværlig.

Jeg hørte maaske ikke rigtig; jeg saa kun paa dig. han ser mod Blondelaine, hans Ansigtstudtryk skifter. Han var mærkelig, Blondelaine? Synes du ikke, han var mærkelig, Blondelaine?

BLONDELAINÉ

svarer ikke.

LEILON

Han var som Natten Mørket er hans Søster eller hans Brud. Jeg er sikker paa, at møder jeg hende, hendes Øjne vil sige mig det samme som hans.

BLONDELAINÉ

henrevet.

Ja, saadan var han netop saadan det er altsammen saadan, som du siger.

LEILON

haardt.

Synes du, Blondelaine?

BLONDELAINÉ

svarer ikke.

LEILON

Er du forelsket, Blondelaine?

BLONDELAINÉ

ler.

Forelsket? Hvad er det? Kender jeg det? Sig mig det med alle dine mange Ord.

LEILON

Elsker du mig ikke, Blondelaine?

BLONDELAINÉ

tier.

Pause.

LEILON

Nej, nej, du er ikke forelsket. Du saa ham da ogsaa?

BLONDELAINÉ

Hvad mener du, Leilon? Sig mig, hvad du mener; sig det, sig det!

LEILON

tier.

BLONDELAINÉ

Tør du ikke sige det? Sig det kun. Saa du ham det var det, du mente!

LEILON

Ja, er han da ikke hæsliq? Krænker hans Udseende ikke alt smukt? Blev alt ikke forvrænget og stygt her inde, blot man saa ham? Er det, der er hæsliqt og smudsigt kan det da være

BLONDELAINÉ

ler.

LEILON

Hvorfor ler du, Blondelaine?

BLONDELAINÉ

ler stadig.

LEILON

Svar mig, Blondelaine, hvorfor ler du?

BLONDELAINÉ

Du er saa ophidset, saa heftig det ligner dig slet ikke, det var saa komisk at se dig saadan det passer slet ikke til dig, du taaler det heller ikke, husk paa dit Hjærte!

LEILON

Mit Hjærte, Blondelaine, mit Hjærte banker for dig! Lever for dig! med en stiv krampagtig Gestus Blondelaine, jeg kender Kærtæg, du endnu ikke har kendt som du altid vil længes efter Jeg skal faa alt til at flamme i dig, jeg skal tænde et Baal, dets Ild skal svie Skyerne, dets Røg slukke Stjærnerne. sagte. Jeg skal gøre dit Hjærte rødt af Elskov, Blondelaine

BLONDELAINÉ

Dumme, døde Ord — Æventyr! fortæller man ikke Børnene Æventyr, for at de dog engang skal møde det? Er jeg Barn endnu? Alt det, jeg drømte om! heftig. Jeg er træt af at drømme, af at lytte! træt, træt, træt!

Musikken inde fra Salen begynder en Marche.

TJENER

hen mod Blondelaine.

Bordet er dækket!

LEILON

nikker.

Ja!

Mezzetin og 1. Laps nærmer sig.

GIGOLO

frem mod Blondelaine, bukker for hende.

Maa jeg have den store Ære som Husets gamle Ven
at føre Husets unge Frue.

BLONDELAINÉ

lægger sin Arm ind i hans.

LEILON

bukker for en Dame; Gæster tager til Bords, gaar mod Døren til Salen; langt borte i brudte
Accorder høres Musikken fra før.

BLONDELAINÉ

standser, lytter.

GIGOLO

ser paa hende.

Fru Blondelaine?

BLONDELAINÉ

Jeg kommer straks, vent mig derinde.

GIGOLO

Men Fru Blondelaine, Deres Gæster

BLONDELAINÉ

Jeg kommer straks. Jeg vil pudre mig lidt, jeg er saa hed.

GIGOLO

følger langsomt efter de andre Gæster.

Ottende Scene.

BLONDELAINÉ

gaar mod Døren til venstre, standser igen høres Melodien, nærmere, stadig nærmere
. Blondelaine vender sig, langsomt gaar hun over mod Døren til Haven, støttende mod
denne ser hun ud i Mørket; sagte.

Leilon! Leilon! højere. Leilon! hun vender sig, ser mod Salen Alle Nattens Me-
lodier Hvordan var det dog, Leilon sagde Blondelaine lyt-
ter, Melodiens Toner strømmer ind over hende; hun knuger Blomsterne ind mod sit Bryst, en
efter en falde de til Jorden. Blondelaine vender sig, staar et Øjeblik; idet Musikken kulminerer,
stivner hendes Legeme; hun drejer sig og gaar tøvende, somnambult saa hurtigere . .
. til sidst i Løb ned ad Trappen, bort gennem Haven.

Niende Scene.

Kabinettet er tomt, saa kommer fra Salen Leilon; han bliver staaende et Øjeblik, ser sig for-
undret om, saa gaar han mod Døren til venstre, ud.

LEILONS STEMME

Blondelaine! Blondelaine! Blondelaine! stærkere. Blondelaine! Blonde-
laine! Blondelaine! i et Skrig. Blondelaine!

Tiende Scene.

Leilon hastig ind, løber mod Døren til Haven; lige foran denne snubler han, glider, falder; besværlig rejser han sig halvt op, ser Blondelaines Blomster, tager dem i sine Hænder, falder hulkende sammen

Elvte Scene.

Fra Salen kigger en ung Herre og en ung Dame nysgerrigt ind; nu gør de en forskrækket Bevægelse, da de ser Leilon, og skynder sig ned mod ham.

Tolvte Scene.

Flere Gæster ser forskrækkede frem fra Salen; nu løber de mod Leilon, Gigolo er imellem dem.

GIGOLO

bøjer sig ned over Leilon.

Leilon! hører du, Leilon!

LEILON

strækker afværgende sine Hænder frem mod Gigolo.

T æ p p e .

Mellemspil.

Skovparti. Scaramouche staar midt i Maanelyset og spiller. Blondelaine kommer løbende frem mod ham nu ser hun ham, nu løber hun hen til ham han slaar sine Arme om hende, drager hende ind til sig.

Tæppe.

12

Thank You

I am very grateful to you for the letter you wrote me the other day. It was very kind of you to write to me and I am sure you will be very happy to hear from me again.

Thank You

I am very grateful to you for the letter you wrote me the other day. It was very kind of you to write to me and I am sure you will be very happy to hear from me again.

Thank You

I am very grateful to you for the letter you wrote me the other day. It was very kind of you to write to me and I am sure you will be very happy to hear from me again.

Thank You

I am very grateful to you for the letter you wrote me the other day. It was very kind of you to write to me and I am sure you will be very happy to hear from me again.

Thank You

I am very grateful to you for the letter you wrote me the other day. It was very kind of you to write to me and I am sure you will be very happy to hear from me again.

Thank You

Anden Akt.

Kabinettet fra før. Lysene er næsten brændt ned. Under de følgende Scener slukkes de et efter et, som pustede en Skygge dem ud.

Første Scene.

Leilon sidder i Stolen ved Siden af det lille Bord. Skæret fra de to tændte Lys falder paa hans Ansigt Det banker forsigtigt paa Døren Tjener ind.

Anden Scene.

TJENER

Herren kaldte?

LEILON

ryster paa Hovedet.

TJENER

Det var underligt Jeg syntes, Herren kaldte Pause
Er der ikke noget, Herren ønsker?

LEILON

svarer ikke.

TJENER

gaar langsomt mod Døren, vender sig i denne, ser mod Lysene.
Men Lys? Skal jeg ikke hente andre Lys?

LEILON

ser uforstaaende paa ham.

TJENER

Det var Lysene de brænder snart ned.

LEILON

gør en utaalmodig Haandbevægelse.

Tredje Scene.

Gigolo, klædt i Rejsedragt, sort Kappe og Hat, ind. Han ser spørgende paa Tjeneren, der næsten umærkeligt ryster paa Hovedet. Gigolo gaar langsomt frem mod Leilon.

GIGOLO

Maa jeg sidde lidt hos dig?

LEILON

nikker.

TJENER

stilsfærdig.

Skal jeg hente en Flaske Vin?

LEILON

Ja.

TJENER

ud.

Fjerde Scene.

GIGOLO

ser længe mod Leilon, lang Pause.

Om en halv Time gaar Postvognen, Leilon.

LEILON

tier.

GIGOLO

Hører du ikke, Leilon! Om en Time er vi i Vion, om et Døgn i Chautelles, om en Uge, blot en Uge, skinner Sydens Sol i dit Ansigt
hører du ikke, Leilon?

LEILON

Taler du til mig, Gigolo?

GIGOLO

Du maa følge med mig nu. Vi maa rejse.

LEILON

ryster paa Hovedet.

GIGOLO

ivrig.

Du sagde det selv før! Intet er skønnere, og netop paa denne Tid. kopierer ubehjælpsomt Leilon. Det er saa stille i Skoven Træernes gule Blade falder, lægger sig som et Tæppe foran os paa Vejen og dæmper Hestens Trampen medens Vognen medens mumler et Par Ord og smiler forlegent. Var det ikke saadan, du sagde, Leilon?

LEILON

ser bedrøvet frem mod Giogolo.

Nej, Gigolo, det var ikke saadan

GIGOLO

Du talte dog saa smukt om at rejse blot jeg kunde sige det med dine Ord

det banker beskedent paa Døren.

Femte Scene.

TJENER

ind med en Flaske Vin og Glas, som han sætter paa Bordet, saa tager han Flasken og begynder med rystende Hænder at famle ved Lakseglet. Gigolo ser utaalmodigt til, tager Flasken ud af Haanden paa ham.

GIGOLO

Du kan godt gaa. sagte. Hent Herrens Kappe og Hat

TJENER

nikker ud.

Sjette Scene.

GIGOLO

puller ved Seglet, kan ikke faa det af, vender sig mod Leilon.

Laan mig din Kniv, Leilon!

LEILON

rækker ham, fra sin Inderlomme, en lang Kniv.

GIGOLO

skærer Seglet over, skænker.

Syvende Scene.

TJENER

ind, gaar lydløst frem i Stuen med Leilons Kappe og Hat. Gigolo vinker til ham, at han skal lægge det paa Spinettet. Tjener gør det, sagte ud.

Ottende Scene.

GIGOLO

hæver Glasset.

Skaal, Leilon, Skaal!

LEILON

drikker.

GIGOLO

sætter Glasset.

Vi drak paa en lykkelig Rejse for os to.

LEILON

svarer ikke.

GIGOLO

For du maa rejse, Leilon, hører du; du maa, du skal

LEILON

ryster paa Hovedet; Pause.
Et Posthorn tuder langt borte.

GIGOLO

Posthornet! Hører du! Hører du det er første Gang
 Skynd dig! dit Tøj er der!

Leilon rører sig ikke, og et Øjeblik er det, som om Gigolo vil tage Leilon ved Armen og føre ham med sig, men han opgiver det og siger langsomt og overbevisende.

Du maa tro mig, Leilon du er utaknemmelig over for Livet;
 du er ogsaa utaknemmelig og letsindig mod din Ungdom.

Pause. Leilon svarer ikke.

Hvad er der hændet dig? Du har mistet en Glæde, der dog sikkert
 var størst den første Dag, du mødte den Ikke, Leilon; du maa
 indrømme mig det! Og du maatte ogsaa vide, at du før eller senere vilde
 miste den

LEILON

gør en afværgende Bevægelse

GIGOLO

Ja, ja, Leilon, jeg forstaar dig godt. Det kan være en stor Sorg nu,
 men tro mig! jeg ved det om kort Tid, hvad er det saa? et
 Minde! Maaske af en mørkere Tone end dine andre, men alligevel
 dog kun et Minde smiler svagt. Ja, om nogle Aar kan det være de
 eneste af din Ungdoms visne Blomster, der endnu dufter, maaske den
 eneste Erindring, der varmer dit Hjerte

LEILON

svarer ikke, sidder urørlig.

GIGOLO

ser længe paa ham. Saa vender han sig fra ham, gaar mod Døren til Haven, aabner den, staar
 et Øjeblik og ser ud mod Mørket, saa lukker han Døren forsigtigt i han vender sig
 mod de andre Døre og overbeviser sig om, at de er lukkede, gaar saa atter over mod Leilon,
 staar foran ham i dybe Tanker hans Modvilje og Skyhed for at fortælle, hans
 Bekymring og Ømhed for Leilon, giver Ansigtet dets skiftende Præg nu sætter han
 sig ned, støtter Hovedet et Øjeblik i sine Hænder. Da han atter ser op, er Ansigtet forandret,
 dets Udtryk haardt og forgræmmet. Nu siger han besværligt, famlende efter Ordet, men
 dæmpet indtrængende.

Leilon, hør mig jeg har følt det samme som du
 en Gang for længe siden skal jeg fortælle dig det
 Vil det betyde noget for dig ogsaa at vide?

LEILON

tier.

GIGOLO

Nu skal jeg fortælle dig Det er saa mange Aar siden; jeg
 var ung ligesom du ved du, blot hun saa paa mig, saa strøm-
 mede Glæden til mig. Naar jeg tænker paa det nu, saa syntes jeg, at hver
 Dag kun blev levet for at være lykkelig; jeg maatte smile
 jeg har aldrig smilet saadan siden. sagte, for sig selv. Hvor det er underligt,
 at det en Gang har været Leilon ser op, Gigolo fanger hans Blik.

Men saa en Dag, jeg havde spurgt hende jeg syntes, jeg havde sagt hende alt, og intet kunde misforstaas saa saa hun forbi mig, over mod en Anden, og sagde de Ord, disse grusomme Ord: „Ja, De har Ret, Gigolo; der er kun et, der kan give Øjeblikke af den største og sidste Salighed“, og saa saa hun over mod ham, og ved du, Leilon, jeg syntes, hun smilte, og det var for mig, som havde det evige og udgrundelige smilet i Haan og Foragt over mig!

LEILON

ser igen op, hans Ansigt har faaet et haardt Udtryk.

Var det til min Fader, din Elskede smilte?

GIGOLO

ser forskrækket paa ham.

LEILON

heftig.

Hvorfor fortæller du mig det? Hvad mener du med det?

GIGOLO

sengstelig.

Jeg mener dig det kun godt, Leilon, det ved du ogsaa! Men!

LEILON

utaalmodig

Ja! ja! Men!

GIGOLO

samler sig sammen.

Men det maa du forstaa, Leilon Blondelaine!

LEILON

rejser sig halvt.

GIGOLO

Blondelaine vender aldrig tilbage til dig, som hun, jeg talte om
aldrig

LEILON

har rejst sig heftigt, han vil sige forbitrede, hadefulde Ord, men Kræfterne slaar ikke til, og han falder tilbage i Stolen.

GIGOLO

lægger sin Haand beroligende paa hans Skulder; Leilon gør en heftig Bevægelse, som var denne Berøring ham modbydelig.

Men, Leilon

LEILON

rejser sig atter.

Hører du, Gigolo! Jeg vil være alene! du skal gaa! jeg vil have det!

GIGOLO

vil afbryde.

LEILON

slaa i Bordet.

Gaa nu, Gigolo, hører du ikke!

han sætter sig atter; 3 lange Posthornsignaler høres; Gigolo staar tøvende, nu rækker han sin Haand frem mod Leilon, der ikke ser det; saa gaar han langsomt mod Døren, ud.

Niende Scene.

LEILON

sidder foroverbøjet, stille, ubevægelig; nu løfter han Hovedet, opdager forundret, at Gigolo er gaaet; halvt i Tanker skænker han et Glas Vin, fører det mod Munden stiller det igen fra sig, sidder atter ubevægelig nu er det, som han saa en Skikkelse, der igen langsomt forsvinder. Han retter sig op i Stolen, . . . føler ved sit Bryst, som stak det ham i Hjertet og nu famler hans Haand ind og finder et lille Elfenbensminiaturebillede frem, han ser længe paa det. Nu lægger han Hovedet i sine Hænder, sidder foroverbøjet, urørlig; Billedet falder mod Gulvet.

Tiende Scene.

Fra Haven kommer Blondelaine; hun standser og ser, med store forskrækkede Øjne, frem mod Leilon. Hendes Haar har løsnet sig og hænger om hendes Skuldre, hendes Ansigt lyser skinnende blegt nu gaar hun langsomt, med smaa tøvende Skridt, hen mod Leilon, standser tæt foran ham . . . hun gør en Bevægelse som for at stryge hen over hans Haar, vover dog ikke

LEILON

ser hende, springer op næsten i et Skrig.

Blondelaine! Blondelaine!

han betragter hendes Ansigt, spørger angst.

Hvor har du været?

BLONDELAINÉ

svarer ikke Træt synker hun ned ved Stolen, støtter sit Hoved mod den.

LEILON

Hvor har du været, Blondelaine; hvorfra kommer du?

Pause.

LEILON

tager med begge Hænder om hendes Haar.

Du har løbet? dit Haar er faldet ned eller du har selv løsnet det? nej, nej, det er Blæsten

BLONDELAINÉ

hurtigt.

Ja, ja, det maa være Blæsten!

LEILON

Blæsten han lytter ud i den stille Aften og smiler, et Smil, der gaar over i den dybeste Resignation; saa stryger hans Haand atter over hendes Haar.

Dit dejlige Haar det klæder dig saadan saa vildt
Aa, hvor det dufter Høduften hænger i det, det dufter som en

Skovbund, saa hemmelighedsfuldt Var du i Skoven eller Engen?
da Blondelaine ikke svarer. Du har ligget under Hegnet ved Skoven
eller var du nede ved Engen?

BLONDELAINÉ

Nej! Nej! Nej!

LEILON

Du dufter af Høet af visne Blade. Du har bestemt lagt dig
til Hvile efter Dansen og det hurtige Løb.

BLONDELAINÉ

griber det.

Ja! Ja! Jeg var træt Jeg lagde mig under Hegnet ved
Skoven!

LEILON

stryger hendes Haar.

Dit Haar er vaadt, det er vel Duggen.

BLONDELAINÉ

Ja, Duggen; jeg laa under Hegnet, da Duggen faldt paa

LEILON

bøjer Hovedet tilbage, som for at holde Taarerne tilbage i sine Øjne, saa siger han tonløst
skælvende.

I laa under Hegnet, da Duggen faldt, og han løste dit Haar, dit lange,
dejlige Haar, under de sidste Replikker har Blondelaine rejst sig, staar støttet til Bordet,
stirrende ind i Leilons Øjne. og han kyssede det! Leilon har ved Ordenes
rolige Fald famlet ved Kniven; ved Ordet „kyssede“ hugger han dens Spids i Bordet tæt ved
Blondelaines Haand.

BLONDELAINÉ

river med et Skrig Haanden til sig, stirrer angst mod den, mod Kniven

Nej, nej, nej! Min Elskede, kun du har kysset, kun du!
du! du!

LEILON

hugger Kniven dybere i.

Svar mig saa! hvor har du været? hvad har du gjort?

BLONDELAINÉ

Aa, jeg ved ikke Aa, jeg ved ikke, jeg husker slet ikke
noget; du gør mig saa angst nu du maa ikke gøre mig angst,
Leilon.

LEILON

Sig det, sig det, sig det nu!

BLONDELAINÉ

stryger Haaret til Side, ser frem for sig.

Musikken Tonerne Jeg var saa forvirret, helt ude af
mig selv som der blev spillet Jeg har aldrig hørt saa vilde
og sælsomme Toner du sagde det ogsaa før ikke, Leilon, . . .

du sagde det og det var saadan Tonerne strømmede ind over mig, de trængte sig ind paa mig, forfulgte mig de skreg efter mig jeg maatte flygte, flygte Aa, Leilon, tror du mig ikke?

LEILON

Hvad saa? Hvad skete saa?

BLONDELAINÉ

Jeg løb bort, jeg skyndte mig bort, jeg ved ikke lille Pause. . . .
saa længtes jeg efter dig, Leilon, og jeg elskede dig, Leilon, jeg elskede dine Kys, jeg elskede at sidde tæt hos dig; du tror mig da, Leilon
Du kan da ikke andet end tro mig, Leilon

LEILON

Du længtes efter at være hos mig, Blondelaine?

BLONDELAINÉ

Ja, ja, ja

LEILON

Du har haft det godt her hos mig; ikke, Blondelaine?

BLONDELAINÉ

Jo! Jo! Jeg har haft det saa godt hos dig!

LEILON

Du har ofte sagt, at du var lykkelig? Har du ikke sagt det, Blondelaine? Var det ikke sandt?

BLONDELAINÉ

Jo, jeg har været saa lykkelig hos dig; jo, jeg har været saa lykkelig hos dig, Leilon

LEILON

Nu forstaar jeg det Hele saa godt, Blondelaine; du gik bort
for at finde dig selv for at komme til Ro.

BLONDELAINÉ

Ja, ja, for at finde mig selv, for at komme til Ro; det er, som du siger.

LEILON

Du trængte til at være alene. Alene med dig selv, derude i Natten, under de stille Stjærner. smiler svagt. Men saa længtes du efter mig
du længtes for du vidste, at du elskede mig.
han ser hende bedende ind i Øjnene.

BLONDELAINÉ

besvarer hans Blik.

Ja, det er, som du siger; det er fuldstændig saadan, som du siger, . .
Aa, du ved alt om mig; du kender mig bedre end jeg selv

LEILON

Jeg havde skuffet dig i Aften.

BLONDELAINÉ

ryster paa Hovedet.

LEILON

Jo, min Ven, jeg ved det, du var lidt bedrøvet du var forstemt over, at jeg ikke dansede, at de andre skulde vide det Jo, jeg forstod det, da du sagde, at du ønskede at dele den Glæde med mig og siden, saa syntes du ikke, det var værdigt af mig at blive saa ophidset da blev du lidt vred men derude tilgav du mig. Du tilgav mig, fordi du elskede mig.

BLONDELAINÉ

Ja, ja, Leilon, du forstaar mig; der er ingen, der forstaar mig som du.
hun bøjer sig frem og kysser hans Øjæ.

LEILON

Kysser du mine Øjne, Blondelaine? Du maa ikke
Jeg vil se paa dig jeg vil se hele Tiden paa dig.

BLONDELAINÉ

kysser ham.

Vil du, Leilon? Vil du

LEILON

Aa, jeg har været saa angst, saa ulykkelig jeg troede, du var gaaet men du kan ikke gaa fra mig, Blondelaine; vi to hører sammen!

BLONDELAINÉ

kysser stille hans Hænder.

Ja, ja, Leilon, vi hører sammen, og jeg synes mere end før; jeg har aldrig elsket dig som nu Du er saa smuk, din Stemme er saa smuk dine Øjne sagte. og du er saa god . . .

LEILON

knuger hende ind til sig.

Aa, du gør mig saa lykkelig, Blondelaine; jeg er saa lykkelig
jeg føler, du er helt min.

BLONDELAINÉ

Ja, ja, helt din.

Pause, de sidder tæt sammen.

LEILON

ser mod Døren til Haven, hvor Tæppet er trukket fra.

Se, Blondelaine, Natten ligger foran os Timerne venter os som de smaa duftende Blomster derude venter Duggen og Solen som vor lykkelige Skæbne venter os to.
tager Flasken, vil skænke, sætter den fra sig.

Nej, vent, nu skal jeg hente en Flaske Jeg skal søge den bedste og ældste frem, hvis jeg da kan finde den. tager et Lys, gaar mod Døren, vender sig pludselig, løber tilbage mod hende, kysser hende. Blondelaine!

BLONDELAINÉ

Leilon!

LEILON

Her er dine Blomster.

Blondelaine trykker Blomsterne mod sit Bryst, Leilon ud.

Elfte Scene.

Et efter et dør Lysene ud. Maanen lyser stærkere og drysser som hvid Aske over alt i Værelset Blondelaine sidder tilbagelænet i Stolen, hun har lukket Øjnene, hendes Ansigt har det samme Udtryk, som da hun hviskede: Leilon Nu aabner hun Øjnene, ser forundret, lidt forskræmt, at Lysene er brændt ud. En Kuldegysning jager igennem hende, hun rejser sig.

BLONDELAINÉ

Aa, hvor er det koldt! hendes Ansigt faar et skræmt Udtryk, medens hun lytter. Leilon, Leilon, der er nogen, der løber ude i Haven, der er nogen smiler pludselig befriet. Aa, det er blot Fontænen, det er ikke andet end Vandet i Fontænen Men hvor her er koldt, hvor her er koldt . . . hun gaar mod Døren til Haven, lukker den, gaar tilbage mod Bordet; spøgelsesagtigt skygger hendes Skikkelse hen over et Spejl.

BLONDELAINÉ

med et svagt Skrig

Hvad er det! aander lettet. Aa, det er mig selv. hun ler nervøst, gaar hen mod Spejlet stryger med sine Hænder over Ansigtet. Hvor er jeg dog bleg, aa, hvor er jeg forfærdelig bleg, og mit Haar

hun begynder med hurtige, nervøse Bevægelser at ordne sit Haar.

Tolvte Scene.

Scaramouche's Skikkelse skimtes bag ved Døren til Haven . . . nu trykker han sagte Døren op Maanelyset lægger sin lysende Kaabe om hans Skikkelse han gaar frem mod Blondelaine, der pludselig ser ham i Spejlet, hun lukker Øjnene. tror, det er en Indbildning ! da hun atter aabner dem, ser hun ham staa tæt bag ved sig. Med et Skrig vender hun sig og stirrer med store, forfærdede Øjne paa ham. Spejlet falder til Jorden, knuses.

SCARAMOUCHE

Skrig ikke Hysss Skrig ikke! Det er mig!

BLONDELAINÉ

Aa nej! nej! nej!

SCARAMOUCHE

tager hendes Haand.

BLONDELAINÉ

Aa, lad mig være, lad mig være

SCARAMOUCHE

Du, du!

BLONDELAINÉ

Lad mig være, slip mig! Slip!

SCARAMOUCHE

Du, som kom løbende til mig, forpustet og hed

BLONDELAINÉ

vrider sin Haand ud af hans.

Gaa, gaa!

SCARAMOUCHE

Har du glemt alt? Har du glemt, hvor du var, hvor du skreg
har du glemt, hvad du hviskede, da vi mødtes?

BLONDELAINÉ

Det er ikke sandt, det er ikke sandt!

SCARAMOUCHE

Sagde du ikke til mig, at vi to hørte sammen intet kunde
skille os vi var knyttet til hinanden som Dansen og Musikken;
hviskede du ikke senere, at du elskede mig?

BLONDELAINÉ

Du maa ikke tale, du maa ikke sige det Aa, din Stemme er
saa ond og hæsliq, du er ond og hæsliq! jeg beder dig, lad
mig lad mig være; jeg vil blive her.

SCARAMOUCHE

Hysss!

BLONDELAINÉ

Ja, ja, gaa nu, gaa nu Leilon Leilon kommer!

SCARAMOUCHE

Skal jeg vente, til han kommer?

BLONDELAINÉ

Aa gaa nu, gaa nu

SCARAMOUCHE

Jeg skal fortælle ham? Det er vel det, du vil, . . . eller følger
du mig?

BLONDELAINÉ

Du maa ikke sige det, du maa ikke sige det ti stille.
hun griber for sig ved Bordet, hendes Haand støder mod Kniven, der er blevet staaende . . .
som et Skæbnens Tegn Med angstfulde Øjne ser hun paa den.

SCARAMOUCHE

Skal jeg sige ham, hvem du elsker?

BLONDELAINÉ

Der er Leilon, der er Leilon.

SCARAMOUCHE

gaar mod Døren.

Kom kom hurtig!

BLONDELAINÉ

Ja, ja, jeg skal nok jeg skal gøre, hvad du vil.

SCARAMOUCHE

gaar nærmere mod Døren, hans Fod støder mod et Guldstykke, han standser, bøjer sig, tager det, viser Blondelaine det.

Det er mit; det tilhører mig 1er. Jeg tjente det ved min Violon!

BLONDELAINÉ

griber Kniven, gaar hen mod ham.

Ja, tag det! Tag det! Se, der er flere! . . . der ligger flere . . .

SCARAMOUCHE

bukker sig, samler Guldstykkerne op.

BLONDELAINÉ

løfter Dolken, et Øjeblik tøver hun, men Scaramouche ser det i samme op, og nu jager hun den dybt i hans Nakke.

BLONDELAINÉ

staar tungt aandende, ser forfærdet mod Scaramouche. Kniven er falden ud af hendes Hænder nu farer hun sammen, lyttende efter Leilons Trin, saa bøjer hun sig mod Scaramouche, slæber med Besvær det døde Legeme hen mod Salen, og skubber det ind under de store folderige Tæpper, der dækker Døren hun vender sig, tungt aandende gaar et Par Skridt frem, ser Kniven, bøjer sig ned, tager den op.

Hvad skal jeg gøre! hvad skal jeg gøre

hun gør en Bevægelse, som vil hun tørre Blodet af, men standser forskrækket Leilons Skridt høres; hurtigt aabner hun Døren til Haven, kaster Kniven ud Nu trykker hun Hænderne et Sekund for Ansigtet, som vilde hun beskytte sig mod et frygteligt Syn Leilon rører ved Døren, Blondelaine tager Hænderne fra Ansigtet, ordner med hurtige, nervøse Bevægelser sit Haar.

Trettende Scene.

Leilon kommer dansende ind, under Armen har han en sært formet Flaske, i den ene Haand to Glas, som han sætter paa Bordet. Han løfter Flasken i Vejret.

LEILON

Se, Blondelaine, vor gamle Chateau Boury det er vist den sidste, der er tilbage den var næsten ikke til at finde; jeg maatte grave mig gennem Bjerge af Støv. 1er. Ved du, jeg maatte slaas med en stor Edderkop, der vilde beholde Flasken! Jeg tror, den var forelsket i den. viser hende Flasken. Se, der er lagt et tyndt Spindelsjal, et Brudeslør af graa Kniplinger om den; se, kan du se det?

BLONDELAINÉ

sagte.

Ja, Leilon.

LEILON

Kan du huske, da jeg sidst hentede en Chateau Boury det var en Nat, nu i April; vi kom hjem fra la Verne du havde danset hele Aftenen, og du vilde danse igen du vilde slet ikke i Seng mere, sagde du; jeg skulde spille for dig, og du dansede du dansede! til Sollyset kom listende ind og kyssede din Nakke.

BLONDELAINÉ

Ja, min Nakke.

hun lukker Øjnene et Sekund, ser forskrækket frem for sig.

LEILON

Og Solen tændte Ild i dit røde Haar. tager Flasken. Lad os drikke for dine røde Flammer.

BLONDELAINÉ

vender sig pludselig, som stod der nogen bag hende.

LEILON

hans Ansigtstudtryk skifter et Øjeblik.

Hvad er der, Blondelaine? Er der noget?

BLONDELAINÉ

Aa, det pustede saa koldt, det isnede gennem mig. tager et Glas. Kom, skænk for mig.

LEILON

Ja, nu skal jeg han har under de sidste Replikker staaet og famlet ved Seglet, nu ser han frem mod Bordet efter Kniven. Hvor er min Kniv? Den var her, her paa Bordet!

BLONDELAINÉ

Ja jeg ved ikke hvor skulde jeg vide

LEILON

bøjer sig frem, ledende efter den.

Den laa her! paa Bordet den maa være her

BLONDELAINÉ

Ja, den maa vel være her!

ser frem for sig. Det er som om jeg tror, jeg har kastet den bort, nu før!

LEILON

Har du kastet den bort, hvorfor?

BLONDELAINÉ

Jeg ved ikke jeg ved slet ikke, hvad der gik af mig; den laa dér og skinnede i Maanelyset den var noget ondt den lignede et ondt Øje, der saa paa mig hæsligt, modbydeligt saa den paa mig, saa tog jeg den saa kastede jeg den bort, ud i Haven

LEILON

ler.

Du er et Barn, Blondelaine, et lille bange Barn, der bliver bange i Mørke og Maanelys gaar mod Døren. Naa, jeg kan vel finde den derude der er næsten lyst.

BLONDELAINÉ

Nej, nej! Leilon! Gaa ikke fra mig du maa ikke gaa fra mig igen hvorfor lader du mig alene; du maa ikke tvinger sig i Ro. Tag dog Flasken, forceret. knæk Halsen paa den tykke, dumme Flaske gør det! hun slaar Armen om ham. Du maa blive her hos mig, Leilon, du maa blive hos mig.

LEILON

ler lykkeligt, kysser hende, trykker hende ind til sig.

Lille Blondelaine, jeg skal altid blive hos dig . . . du gør mig lykkelig ved at bede mig derom Men hvad er der, min Elskede? du skælver dine smaa Læber er helt kolde jeg maa kysse dem kysser hende igen. Fryser du ogsaa nu?

BLONDELAINÉ

undertrykkende en Gysen.

Her er saa koldt synes du ikke ogsaa, her er saa koldt?

LEILON

Jo en Kuldegysning jager igennem ham. Jo, her er koldt Vidste man ikke bedre, skulde man tro, det var Vinter.

BLONDELAINÉ

Ja, man skulde tro, det var en ond, kold, forfærdelig Vinternat.

LEILON

ser mod Parken.

Ja! Og Træerne og Græsset alt derude er som dækket af Sne

BLONDELAINÉ

Det er Maanen Maanelyset

LEILON

ser stadig ud mod Parken, nu bøjer han langsomt Hovedet tilbage, stirrer op mod Stjærnerne

Synes du ikke, alt er saa underlig sorgfuldt og bedrøvet Se, Stjærnerne glimter frem paa Himlen som tusind Taarer og Skyerne glider stille og lydløst forbi; det er som fortvivlede Kvinder, tilhyllende deres Ansigt Aah, det er som en Verden af Ulykkelige græder derude i Natten Kun Maanen smiler den ler med sit onde, grusomme Ansigt

BLONDELAINÉ

gyser.

Tal ikke saadan Du maa ikke

LEILON

vender sig.

Ja, her er koldt det er, som Kulden kommer fra Salen.

BLONDELAINÉ

Nej! Nej! Slet ikke fra Salen! Slet ikke fra Salen!

LEILON

Jeg syntes ganske bestemt, det er derfra, Kulden kommer; der maa være et Vindue aabent derinde.

han gaar mod Døren til Salen, hans Hænder famler ved Tæppet.

BLONDELAINÉ

løber efter ham, griber ham i Skulderen, klynger sig ind til ham.

LEILON

Nej, kom, lad os se jeg synes

BLONDELAINÉ

Nej, Leilon, du har lovet at blive her hos mig rækker sit Ansigt frem mod ham. Se, mine smaa Læber beder, om de maa blive røde og glade; har du ikke lovet mig det?

LEILON

Min lille Elskede han tager Kappen fra Spinettet, svøber den om hende. Nu fryser du ikke mere? Vel?

BLONDELAINÉ

stryger varsomt ned ad Kappen.

LEILON

har taget Flasken, slaar dens Hals mod Bordet, skænker, hæver Glæssset op mod Lyset.

Blondelaine, hvor den tunge, røde Farve blusser nu faar den Farve som din Mund, naar jeg har kysset den. smiler. Og det er rigtigt, for det er den eneste Vin, der minder mig om dine Kys om den duftende Sødme, der er i vor Elskov. løfter Glasset mod hendes. Naar vi nu drikker denne Vin, Blondelaine, vil vi tænke paa vore Kys vil jeg føle dine Arme om mig

BLONDELAINÉ

smiler, drikker.

Aa, Leilon, din Stemme er saa blid og smuk; dine Ord er Kærtæg; jeg elsker at at høre dig tale

LEILON

ser paa hende.

Gør du, Blondelaine; aa, det er godt, det er godt, at du gør det.

BLONDELAINÉ

lidt angst.

Du ser saadan paa mig, Leilon

LEILON

Jeg ser paa dit Haar ved du, jeg synes, gyldenblondt Haar hører mere en Kvinde til end andet Haar synes du ikke? Det er, som en ung gylden Dag vælder frem af dit Haar, kaster et Skær over dine Kinder, gløder i din Mund. smiler. Aa, hvor er der forunderlig meget at elske hos dig!

BLONDELAINÉ

har skottet over mod Salen.

Leilon!

LEILON

Hvad er der, Blondelaine?

BLONDELAINÉ

Saa du det ikke? se, se!

LEILON

Hvad ser du?

BLONDELAINÉ

Leilon, synes du ikke Er det ikke ogsaa, at Tæppet der henne bevæger sig

LEILON

Nej, Blondelaine

BLONDELAINÉ

Det var underligt, at du ikke saa det. Det gjorde det; jeg er sikker paa, at det gjorde det; det var, som om nogen rørte ved det

LEILON

Det var, som jeg sagde: der maa være et Vindue aabent derinde. Det er Trækken fra Vinduet.

BLONDELAINÉ

Tror du! tror du! men synes du ikke, der staar nogen derhenne bag Tæppet og lytter og lytter og ser paa os med onde Øjne, med Øjne fulde af Ondskab og Gru og Rædsel. næsten i et Skrig. Jo, jo, jo, der er nogen, der er nogen!

LEILON

revet med af hendes Angst.

Er der nogen, der ser paa os? ryster paa Hovedet. Nej, nej, Blondelaine, der er intet. lille Pause, de ser begge mod Tæppet. Var det ikke sælsomt, Blondelaine? før, da jeg kom, da jeg saa mod dig, saa var det, som noget andet stod ved Siden af dig.

BLONDELAINÉ

skriger.

Leilon!

LEILON

Ja, var det ikke mærkeligt som en Skygge, det var maaske din Skygge; men det lignede Skyggen af en anden.

BLONDELAINÉ

i Rædsel.

Af en Anden, hvad mener du? Sig det, sig det!

LEILON

tvinger sig i Ro.

Aa, det var intet naturligtvis, det var ikke noget, her er jo ikke noget. Det er kun, fordi vi ikke har tændt Lys, og Maanen skinner saa underligt, og du er saa angst, Blondelaine.

BLONDELAINÉ

Ja, jeg er saa angst, saa forfærdelig angst.

LEILON

beroligende.

Blondelaine, du maa ikke saa, saa, min lille Veninde, min højtelskede; husk, hvor ofte du har været bange, og der var dog slet intet at være bange for har du glemt, naar vi i gamle Dage mødtes derude i Parken? Jeg ser dig endnu i den lyse, hvide Kjole, . . . langt borte kom du, du lignede en bleg Maanestraale, der lyste stærkere og stærkere, du kom løbende og kastede dig ind til mig og hviskede forskrækket, at noget ondt og hæsligt havde forfulgt dig og saa var det dog kun et Blad, der havde raslet, Skyggen af en Gren, der havde skræmt dig

BLONDELAINÉ

ser op mod ham.

LEILON

Kan du huske, hvor du var bange for Skygger? for vore egne Skygger? du sagde, det var store sorte Fugle, der fløj foran os, der skreg om Sorg og Ulykke. Jeg maatte omfavne dig jeg maatte holde dig i mine Arme, saa du saa, at det var os, saa Skyggerne blev til een

BLONDELAINÉ

med et lille Smil.

Ja, aa ja, hvor det var godt, og senere, hvor vi havde det lykkeligt her; kan du huske, naar du spillede? hun fører ham hen til Spinettet. Kom, Leilon, kom, du skal spille for mig

LEILON

Og du skal danse, Blondelaine.

BLONDELAINÉ

Ja, ja, senere.

Leilon sætter sig, begynder at spille, Blondelaine lytter, de anspændte Træk slappes lidt efter lidt, stille og lykkelig ser hun frem for sig.

LEILON

smiler.

Ja, Blondelaine, det husker jeg ogsaa.

BLONDELAINÉ

Hvor det er dejligt, Leilon. Alt er som før ganske som den Gang synes du ikke ogsaa, at alt er dejligt, og at alt er som den Gang.

LEILON

Jo, Blondelaine. han spiller en anden Melodi. Hører du nu ogsaa alle Instrumenterne? Det der det er den vilde Sækkepipe, der klager, som naar Blæsten tuder i Lyngen. Og her, det er hør, den klynker som et lille Barn, og nu, Mandoraen . . . den minder mig altid om Klokker, der ringer Solen ned.

BLONDELAINÉ

Hvor det er underligt! jeg hører helt andre Ting, helt andre Ting end ellers, naar du spiller

LEILON

Hvad hører du, Blondelaine?

BLONDELAINÉ

Jeg synes, jeg gaar sammen med dig en Sommeraften vi gaar bort under Jasminhækken, og du løfter Grenene op, de hvide Blomster drysser, de hvirvler duftende forbi mig som smaa Sommerfugle nu naar vi ud til Muren med de gule Roser, vi staar sammen og ser ud over Markerne. Solen er lige gaaet ned det er stille men langt borte kan vi høre en Hest, der flytter sig i sit Tøjr jeg vil, at vi skal gaa hen og løse den, sætte os op og ride bort, langt bort, bort fra Skoven, over Engen, mod Havet ved du, Leilon, jeg længes saadan efter Havet.

LEILON

Længes du? saa skal vi rejse.

BLONDELAINÉ

stirrer frem for sig.

LEILON

holder op at spille.

BLONDELAINÉ

sagte.

Tror du paa Gud, Leilon?

LEILON

Hvorfor spørger du, Blondelaine?

BLONDELAINÉ

Jeg tror ikke paa andet end dig. Jeg tror kun paa dig, Leilon.

LEILON

ser frem for sig en Skygge glider over hans Ansigt han bøjer Hovedet, stirrer tungt og trist.

BLONDELAINÉ

følger med voksende Uro hans Ansigtstræk.

Hvorfor sidder du saadan? Hvorfor spiller du ikke
Hvorfor svarer du mig ikke? Hører du ikke? Jeg vil danse
. Jeg vil danse, Leilon

LEILON

begynder atter at spille, forsøger at smile til hende.

BLONDELAINÉ

rejser sig.

Jeg skal danse for dig, hun samler Kjolen om sig begynder at danse giver sig hen i Dansen Leilon har bøjet sig over Spinettet, af og til ser han op mod Blondelaine, og deres Smil mødes Blondelaine er nu naaet helt op mod Baggrunden her glider hendes Fod, hun snubler, men faar dog Fodfæste igen. Et Øjeblik staar hun ganske stille, hendes Ansigt, hele hendes Skikkelse udtrykker Rædsel, hun stirrer mod Gulvet, mod en bred Strøm af Blod, der trænger sig frem under Tæppet.

LEILON

standser et Øjeblik.

Hvad var det, Blondelaine?

BLONDELAINÉ

vender sig hastigt.

Aa, intet, det var blot jeg gled her er saa glat! . . .
. . . spil videre! du maa blive ved med at spille

LEILON

Ja.

Han spiller, og Blondelaine danser, søgende at undgaa at komme til at træde i den brede Blodstrøm, der langsomt siver hen over Gulvet.

Morgenens gule Lys trænger ind, en Hane galer, og en Vogn skramler paa Vejen, og nu høres langt borte, men snart nærmere og nærmere, Scaramouche's Melodi, spillet af Fløjte og Luth.

BLONDELAINÉ

standser et Øjeblik, lytter.

Spil hurtigere, Leilon, spil hurtigere! ser du ikke, jeg vil danse, jeg vil danse, jeg vil danse!

LEILON

spiller hurtigere, bøjet frem over Spinettet.

BLONDELAINÉ

danser hurtigere og hurtigere, medens Tonerne fra Scaramouche's Melodi nærmer sig mer og mer Hun standser, holder sig for Ørerne.

Hvorfor siger du ikke noget, Leilon? hører du det da ikke? hør, hvor han spiller! klagende. Aa, Leilon, hvorfor piner du mig; du ved det jo, du ved det jo.

LEILON

er løbet hen til hende.

Blondelaine! Blondelaine!

BLONDELAINÉ

klynger sig ind til ham.

Hjælp mig, Leilon, hjælp mig! Hvad skal jeg gøre? hører du ikke, han kalder paa mig! Musikken Tonerne! Hører du ikke! det skriger paa mig, de truer mig de dræber mig hjælp mig dog, Leilon; han vil, at jeg skal følge ham!

LEILON

griber hendes Arme.

Hvem taler du om?

BLONDELAINÉ

Hører du intet? ser forskende paa ham. Er det da kun mig? hører du da slet ikke nogen, der spiller?

LEILON

lytter.

Jo, jo, der er nogen, der spiller hvem kan det være?

BLONDELAINÉ

i et Skrig.

Det er ham! det er ham!

LEILON

Vær dog rolig, Blondelaine; det er blot Landevejens Musikanter, de er tidlig oppe, for at naa tidsnok frem til et Marked.

BLONDELAINÉ

Nej, nej, nej! hører du ikke; hører du ikke, det er herinde, det er lige ved os

LEILON

Nej, nej

BLONDELAINÉ

peger mod Salen.

. Derinde Derinde! hun hvisker til ham.

LEILON

Der er ingen, slet ingen, tro mig.

Leilon gaar frem mod Tæppet, drager det fra, det gule Dagslys falder ind paa Scaramouche, der ligger halvt oprejst mod Trinene, Øjnene er vidt opspilede, Munden vrænger et Smil. Melodien høres nærmere.

BLONDELAINÉ

stirrer paa Scaramouche, kaster sig ned foran ham - kysser ham.

Ja! Ja! Ja! alt, hvad du vil. Ler. Skal jeg danse? skal jeg? Vil du det? Skal jeg danse?

hun begynder at danse

LEILON

vender sig, skrigende.

Blondelaine! Blondelaine!

BLONDELAINÉ

danser, hvirvler sig rundt, følger den stadig stærkere og stærkere Musik.

LEILON

vil gribe hende, naaer hende dog ikke, han kaster sig paa Knæ, tryglende.

Du maa ikke du maa ikke du maa ikke

BLONDELAINÉ

danser vildere.

LEILON

rejser sig, styrter mod Døren til venstre, støder den op, skriger.

Hjælp! Hjælp! hjælp mig!

BLONDELAINÉ

er naaet hen foran Scaramouche, standser pludselig, staar et Øjeblik svajende, falder saa ned foran ham. Leilon løber hen til hende, løfter hende halvt op, knuger hende ind til sig, kysser hendes Øjne, hendes Mund . . .

Fjortende Scene.

FLØJTE

ind fra Haven, vender sig vinkende.

Ja, her er det, her maa han være, her gik han ind.

LUTH

ind.

FLØJTE

vender sig, ser mod Leilon og Blondelaine, ler mod Luth.

Se! de to. hans Smil stivner pludselig i en Grimasse. Der! Der!
Scaramouche! han er død! de har dræbt ham!

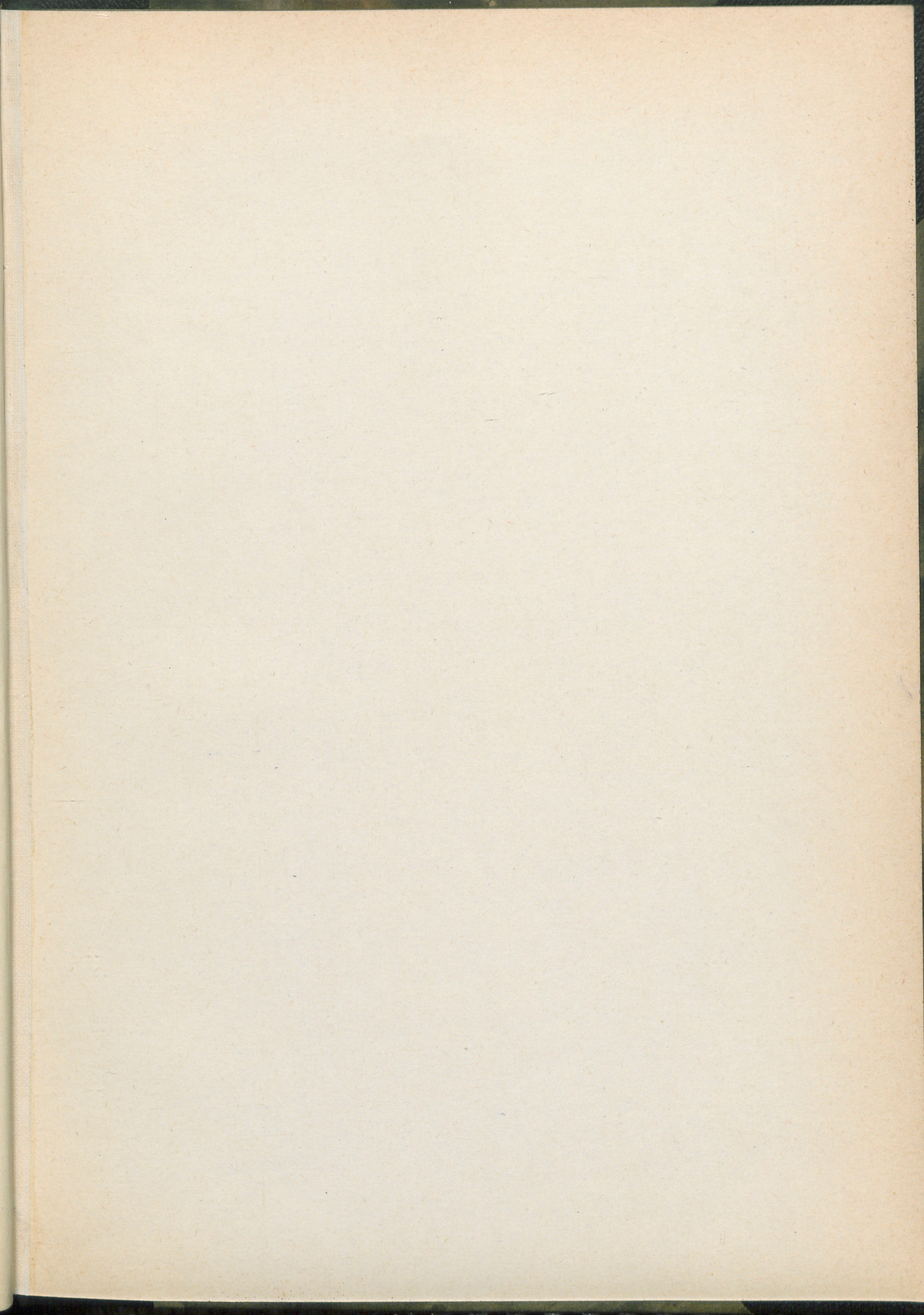
han vender sig, styrter ud.

LUTH

ser mod Scaramouche, mod Leilon og Blondelaine, bøjer sig, slaar et Kors for sig og gaar stille bort.

T æ p p e.

THE
REPUBLICAN
PAPER
PUBLISHED
DAILY
AT
THE
REPUBLICAN
OFFICE
NO. 10
N. 3RD ST.
PHILADELPHIA
PA.
1877

Trykt i Wilhelm Hansens Etablissement,
København.

